

рів та асоціацій. При цьому йдеться про національний, внутрішньодержавний закон.

Отже, реалізація прав людини, визнаних європейським правом, полягає передусім у дотриманні національного законодавства, приведеного у відповідність з його вимогами. Лише послідовне та беззастережне дотримання такого законодавства здатне забезпечити верховенство права в демократичному суспільстві.

Важливим аспектом проблеми виявляються юридико-технічні параметри національного законодавства, в тому числі – про права людини. Найбільшою небезпекою тут є абстрактність, незрозуміла фразеологія, заплутана, зайва теоретичність, відсутність механізмів реалізації, чим, на жаль, і досі страждають чимало актів українського законодавства. Порушення спеціальних юридичних вимог при законотворчому процесі призводить лише до формального закріплення прав людини, які на практиці абсолютно відірвані від реальності.

Відповідно до ЄКПЛ, недостатньо самого лише утримання з боку державної влади від дій, що прямо порушують права людини. Держави повинні вживати постійні зусилля й здійснювати всі необхідні заходи позитивного характеру для матеріального і процесуального забезпечення прав людини.

Таким чином, необхідною умовою для подальшого поступу в інтеграції України до Європейського Союзу є дедалі повніший та більш послідовний захист прав людини, розвиток та удосконалення їхньої системи, виходячи з названих засад. Це, у свою чергу, сприятиме забезпеченню набуття нашою державною ознак плюралістичної демократії та розвитку в ній верховенства права.

Література:

1. Медвідь Ф.М. Національно-державні інтереси та геополітичні пріоритети України в контексті глобалізації та євроінтеграції // Вісник КНУ ім. Т. Шевченка. Філософ. Політологія. – 2004. - №70-72. – С.52-54.

Мельник М.Т. – асп.

(Київ)

УКРАЇНСЬКА МОДА В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Основною проблемою культурної інтеграції України в Європу виступає так звана „вестернізація”, тобто поширення західних стандартів життя, що може призвести до втрати українцями своєї національної ідентичності. Радянська ідеологія недооцінювала і навіть засуджувала моду, насаджувала традиції як єдине джерело художньої творчості в моделюванні костюма. Це призвело до „шароварщини”, нешанобливого ставлення до традиційного українського вбрання та задрісного погляду на західну моду. Сучасна мода як соціокультурний феномен, характеризується космо-

політичністю, яка виявляється в тенденції до розмивання національних ознак у руслі масової культури і створення універсального стилю. Проте, при запозиченні та перехрещенні різних культурних елементів, жоден народ не засвоює механічно чужого, а завжди творчо видозмінює, пристосовує та переробляє це чуже. В кожному культурному регіоні, мода має свої особливості – створюється „власна” версія світових тенденцій. Так, якщо у Японії, поряд з традиційними кімоно, жінки одягають ділові костюми та інший сучасний одяг, а в Індії світові модні тенденції визначають кольорове вирішення та оздоблення традиційного сарі, то в Україні найбільшого поширення набувають речі, в яких відчуваються український колорит і стиль.

Інтеграційні процеси проявляються по-різному на рівні „елітарної” та „масової” культури і розвиток української моди це яскраво ілюструє.

За останні роки в Україні з'явилася національна мода, яка розвивається досить швидкими темпами. Восени 2005 року пройшли сімнадцять „Сезони моди”, які вперше були міжнародними і висвітлювалися на міжнародному телеканалі „ftv” та в міжнародних модних каталогах „Collezioni”. Це свідчить про те, що Україна йде шляхом інтеграції в світову систему моди. Більшість відомих українських дизайнерів, продукція яких відповідає основним тенденціям світової моди і не поступається за якістю продукції іноземних конкурентів, світові тенденції збагачують на вітчизняному ґрунті використанням національних традиційних компонентів (тканин, пропорцій, варіантів орнаментально-колеристичного вирішення і т. ін.). Але це рівень „елітарної” моди. Обсяги виробництва продукції цих дизайнерів незначні і можуть задовольнити лише невелику групу клієнтів. До того ж виробництво напівкустарного типу не дозволяє їм розширити діяльність хоча б до національних масштабів. Це також спричинює відповідну цінову політику і недоступність національної моди загалом. Проте, ці процеси не можуть не впливати на „масову моду”.

Інтеграція створює сприятливе середовище для розвитку бізнесу і поширення продуктів масової культури у світовому масштабі. Але світовий ринок моди „поділили” між собою міжнародні фінансові групи і конкуренція в сучасній моді відбувається не на рівні товарів, а на рівні іміджів, створених рекламою та іншими засобами пропаганди, і конкурентна боротьба вимагає виділення значних коштів на „розкрутку” бренду. Відсутність власних коштів та іноземних інвестицій, незначна включеність у міжнародні господарські структури, низька конкурентоспроможність українських товарів гальмують повноправне входження України в глобальний простір індустрії моди. Продукція українського виробника „масової” моди навіть на вітчизняному ринку є зовсім неконкурентоспроможною. Лівова частка модного ринку України (близько 80%) захоплена імпортними товарами. Це склалося в силу історичних та соціально-

економічних особливостей розвитку країни. З іншого боку в менталітеті українців присутнє захоплення всім іноземним (особливо це стосується модної та престижної продукції) і тому мало хто надає перевагу вітчизняному виробнику. Але говорити про те, що експансія „західної моди виробництва країн третього світу” загрожує в Україні втратою особистістю її національно-культурної ідентичності нема підстав.

Перемога Руслани в конкурсі „Євробачення” і події „Помаранчевої революції” „ввели” український стиль в світову моду. На російському тижні моди найбільш помітним виявився стиль Юлії Тимошенко, який інтегрував українські традиції та відповідність останнім світовим трендам. Жан-Поль Готьє, після відвідин „Євробачення” у Києві, представив у Парижі „українську” колекцію високої моди. Зрозуміло, що український вплив на світову моду має дуже обмежений за часом характер – це лише тренд чергового сезону моди, але чи не вперше в історії світ звернув увагу на Україну та її самобутню культуру і це дає підстави говорити про те, що інтеграція викликає повернення до місцевих традицій, до консолідації на основі національної культури.

*Мельник Э.А. – асп.
(Харьков, НАУ «ХАИ»)*

РИТУАЛ В СТРУКТУРЕ СОВРЕМЕННЫХ КУЛЬТУР- ИДЕНТИФИКАЦИОННЫХ ПРОЦЕССОВ

Преобразование Европы из экономической организации в политический союз, особенно в контексте глобального, многополярного мира со множеством различных культур, требует поиска не только новой европейской идентичности, но и формирования европейского сознания путем активного участия в политической и общественной жизни, формулирования и проведения политики, продвигающей общие культурные ценности, которые не противоречили бы национальным особенностям каждой страны.

К элементам европейской идентичности можно отнести общие исторические и культурные корни, экономические и социальные цели, демократические идеалы (правовое общество, уважение человеческой личности, терпимость и секуляризация), усвоение которых требует разработки "статуса европейского гражданина". Необходима также политика в области культуры и образования для закрепления этих понятий в сознании людей. Европейская интеграция должна преобразоваться в процесс с участием граждан, у которых, в итоге, должно появиться новое чувство принадлежности к единому целому. Европейская идентичность – ключевой элемент, позволяющий гражданам стран ЕС почувствовать себя частью единого целого не только в силу исторических фактов или географического положения, тем более что новые европейские реалии все сильнее влияют на их повседневную жизнь.